

1980 ARGUS

NR. 2

ARGUS NR. 2
Årgång 1980

Argus är en medlems-
tidning för UFO GÄVLE-
BORG som är en medlem
i Riksorganisationen
UFO-SVERIGE.
Argus utkommer med fyra
nummer per år och ingår
i medlemsavgiften.

Ansvarig utgivare:

Styrelsen
Ordf. Eskil Nyström
V. Ordf.
Skr. Lennart Strid
Kassör. B.O. Bratter

UFO - GÄVLEBORG

ADRESS: Gävleborgs
UFO-FÖRENING c/o
Eskil Nyström
Mossvägen 23a
Sandviken.
Telf. 026/275920

Medlemskap:

Fam.kort 100:-/år
Enskild medl. 75:-/år
Militär, Pensionär och
skolungdom under 18 år
40:-/år

Medlemsavgiften in-
sätts på postgiro nr:
21 45 89 - 4

Omslagsbilden:

En tänkt bild
av en CE II
(närbild kontakt av
andra graden).
Teckning:
Thomas Dahl.

REDAKTIONELLT.

Vi måste, som vanligt börja med en ursäkt. Men förseningen av tidningen beror till stor del på den underbemanning som just nu råder. Därför uppmanar vi åter er som tror sig kunna hjälpa till med material samt arbete att ringa, skriva eller varför inte komma till ett av våra möten.? Där måste jag tillägga att dom senaste mötena har det varit dåligt med anslutningen från medlemmarnas sida. Det senaste mötet hade nog varit intressant för de allra flesta. Då visades en film med namn "STJÄRN-ORNAS KRIG". Och en annan "FORNTIDENS GÅTOR" lånad av centralgruppen UFO-SVERIGE. Nog nu om det.

Ja så var det då dags igen, sommaren är över, och vi går mot en mörkare tid, hösten, vintern. Men misströsta ej! Vi har massor med nya ideer och energi att ta vara på. Tex. utställningar, tema-
kvällar för att inte tala om OBSERVATIONSKVÄLLAR! Vi har under våren varit ute på ett flertal observationskvällar. Detta innebär inte att vi bara står och tittar upp i luften och runt horisonten, utan att vi dricker vårt medtagna fika och har det mysigt ute i naturen. Det brukar observeras djuraktiviteter vid dessa tillfällen kan jag som stor natur/djurvän tillägga. Senast i våras så kunde vi räkna till mellan 10-12 älgar på åkrarna runt om kring tornets plats. En Päruggla hördes i området också. Under en annan av dessa observationskvällar observerades ett föremål, i sydlig riktning som betedde sig högst onaturligt. Föremålet observerades även av S.A.F. Solna Astronomiska Förening samtidigt, fick vi veta av ordf. Eskil Nyström som ringde ner till dom.

Så kom du också! Det kan hända att det blir en s.k. "flaps" just då!

Vi har en nyhet till. Vi ska försöka att ha varannat möte i Sandviken och Gävle! Till stor glädje för er som bor i Gävle och inte har någon möjlighet att komma till Sandviken.

Vidare kan meddelas att jag och Jörgen Carlsson har varit nere i Köping på fältforskarutbildning. Det var bara positivt. Det kan också meddelas att antalet utbildade fältforskare inom UFO-SVERIGE nu uppgår till ett antal på 200! Och fler blir det. Mer om denna kurs kommer att kunna läsas i nästa nr.

Till sist vill jag hoppas på att ni som medlemmar visar lite intresse till att komma på nästa möte. Vi kommer att ta hand om er på allra bästa sätt. Väl mött på nästa möte då?.

"REDAKTIONEN"

Här representerad av
Thomas Dahl.

ETT UPPSLAG UR VÄRLDSHAVENS FÖRFLUTNA

Hämtat ur Charles Berlitz " Dödens Triangel" (The Bermuda Triangle)

Det anses allmänt som ett bevisat faktum att stora delar av jordytans landområden en gång varit havsbotten, samtidigt som delar av vad som i dag är havsbotten en gång varit land. Det insåg naturvetenskapsmännen redan för mycket länge sedan när de upptäckte fossil i ökenområden. Numera har man funnit skelett av valar så långt inne i land som i Minnesota, och fossil efter havsfauna långt uppe i Himalaya. Man har också gjort andra fynd som bekräftar att Sahara en gång var innanhav. Vad man däremot inte är enig om i expertkretsar är när förändringarna ägt rum, och det är en viktig fråga när man studerar förändringar i havs och landnivå inom Bermudatriangeln under relativt sen geologisk tid.

Vi vet att enorma mängder havsvatten var bundet i stora ismassor vid polerna under istiderna, och att stora delar av norra halvklotet var täckt av kilometertjock inlandsis. För omkring 12 000 år sedan när inlandsisen av okänd anledning började smälta och klimatet förändrades, steg vattennivån i världshaven. Kustlinjerna kröp inåt land, dalar blev till fjordar och stora öar förvandlades till undervattensplatåer. Man beräknar att havsytan under den tredje istiden låg omkring 200 meter lägre än i dag. Men delar av havsbotten som i dag ligger på större djup än så kan ha varit land vid den tiden, eftersom områden kan ha sänkts ytterligare genom vulkanisk aktivitet. Man vet att det förekom en ganska intensiv aktivitet under den tid då vattnet steg, eller, för att använda biblisk terminologi, vid tiden för syndafloden.

Inom nästan alla raser och stammar finns urgamla legender om naturkatastrofer i gången tid. Enligt de flesta sådana skildringar överlevde bara en enda människa katastrofen tillsammans med sin familj och några djur. De överlevande startade så ett nytt liv, precis som Noa i Bibeln, så snart floden lagt sig och naturkatastrofen klingat av. Men historien om Noa är bara en i en lång rad av liknande traditioner. En annan är den grekiske mytens Deukalion, son till Prometheus och Klymene. Han räddade sig tillsammans med sin maka Pyrrha till berget Parnassos, sedan Zeus genom en flodvåg låtit människosläktet gå under. De grundade ett nytt släkte genom att kasta Moder Jords ben dvs stenar, bakom sig. Ännu en är Baisbasbata, hjälten som överlevde floden i det indiska eposet Mahabharata. Den babyloniska legenden om Ut-napishtim påminner starkt om Bibels Noa, och den persiske Yima och den mexikanska Coxcox är andra hjältar som ensamma överlevt flodvågar av gigantiska dimensioner. Coxcox klarade sig med hjälp av en flotte av cypressträ, medan Tezpi, hjälten i en annan mexikansk civilisations legend, hade ett stort fartyg till sin disposition.

Ombord på det lastade han spannmål och diverse djur, och undkom lyckligen den hotande syndafloden. Hjälten Bochica i den colombianska Chibchalegenden klarade av floden mycket elegant. Han gjorde enkelt ett hål i jorden och släppte ut vattnet genom det. Tamandere i sydöstra Sydamerika var en något primitiv Noafigur. Han flöt på ett losspolat träd tills det strandade på toppen av ett berg. De djur som de olika hjältarna enligt legenderna hade med sig svarar mot den lokala faunan, men uppräknningen liknar i stort sett Noas. I Sydamerika har man tillexempel med sig lamadjur, jaguarer, tapirer, bufflar, coyoter och gamar, medan andra världsdelar följer andra mönster.

/ forts. nästa nummer./

Forts. på.

RYMDENS gäckande svarta HÅL*

År 1915 kort efter det att Einstein framlade sin teori, övervägde en tysk kollega vid namn Karl Schwarzschild, en av de allmänna relativitetsteorins följder. Om en stjärna blev tillräckligt kompakt och tät, fann Schwarzschild, så skulle dess gravitation så till den grad vrida rymd och tid omkring sig, att stjärnan skulle bokstavligen inhägnat sig själv. För en himlakropp av solens massa och storlek, skulle den kritiska radien utgöra ca. 3 km (2 miles). Om stjärnan krympte ihop bakom den, skulle den försvinna. Denna s.k. "Schwarzschild-Radien" är i själva verket det svarta hålets naturliga gräns. All slags materia, som genomfar det svarta hålet, försvinner helt enkelt. Olika Laplace's mörka stjärna fick detta Einsteinska svarta hål- namnet myntades av fysikern Wheeler först på 1960-talet- långt större slutgiltighet. Eftersom relativiteten förbjuder allting att röra sig snabbare än ljuset, var undkommande omöjligt, en okänd uppfattning i Newton's klassiska fysik. All energi i världen skulle inte kunna dra ut ett föremål ur ett svart hål!!

Astronomer inser nu att en stjärnas livshistoria väsentligen är en dragkamp mellan två mäktiga konkurrerande krafter. Å ena sidan finns det stora yttre trycket på stjärnans gaser, skapade av strålning och hetta från dess inre eldar. Å andra sidan finns det inre draget från stjärnans tyngdkraft.

I en stjärna liksom solen, har "kampen" mellan strålning och tyngdkraft hållits i schack sedan lång tid tillbaka: solen har skinit i cirka 5 miljarder år och kommer att förbli relativt oförändrad i ytterligare 5 miljarder år. Efter det att stjärnan (solen) uttömmar det mesta vätet nära dess kärna och börjar bränna upp väte i dess yttre regioner, sväller den till en röd jätte. När solen når detta stadium, kommer dess heta gaser att inhölja Merkurius, Venus och Jorden. Med tillämpning av Einsteins ekvationer har astronomer fastslagit, att efter det att atombränsle har förbrukats, skulle tyngdkraften eventuellt förorsaka, att stjärnan (solen) skulle sammandraga sig till en vit dvärg, ett klot bara ca så stort som jorden men så tät att varje kubikcentimeter skulle väga ett ton.

Astronomernas beräkningar ledde slutligen fram till medvetandet om en oklar följeslagare till stjärnan Sirius som observerades första gången på 1860-talet och hade förbryllat astronomer under decenier. Eftersom stjärnan uppenbarligen var liten, utövade den en oförklarligt stor tyngdkraft på Sirius. Den täta lille följeslagaren - liksom andra som observerades allt sedan dess- var en vit dvärg. Men skulle större stjärnor med större tyngdkraft krympa till ännu mindre, t.o.m. tätare knuten?

Chandrasekhar, som sysselsatte sig själv med detta problem, medan han med båt reste från Indien till England, för att ta upp sina studier vid Cambridge under det tidiga 1930-talet, kom han till en häpnadsväckande slutsats.

Hans beräkningar visade att om en stjärna är större än 1,4 ggr massan av vår sol, när den börjar kollapsa, kommer den att pressas ihop till ett ännu tätare tillstånd än en vit dvärg. Hur mycket skulle en stjärna kunna kollapsa? På denna fråga skulle Chandrasekhar blott svara: "Det återstår att spekulera om andra möjligheter".

Säkerligen, svarade den brittiske berömde astronomen och fysikern sir Arthur Eddington, så skulle naturen förbjuda en sådan minskning av en ihoptryckt stjärna till det orimliga, att den inte skiner. Men två andra astronomer: Fritz Zwicky och Walter Baade vid Mount Wilson observatoriet, var mer intellektuellt dristiga.

Fastän ingen liknande tilldragelse har observerats i Vintergatan sedan 1604, har de i andra galaxer observerat stora stjärnexplosioner sk, supernovor. Dessa inträffar när massiva döende stjärnor liksom "jättejädrar" studsar tillbaka från sin katastrofala kollaps. I dagar och veckor kan sådana exploderande stjärnor skina så klart som hela galaxens miljarder stjärnor tillsammans. Zwicky och Baade kände sig säkra på att styrkan från en sådan tyngdkraftsliknande kollaps och explosion inte bara skulle kunna spruta ut materia långt ut i rymden utan också faktiskt krossa atomerna i en stjärnas kärna. Elektronerna, placerade i omloppsbana, skulle slängas in i fallor rätt i atomens kärna och paras med dess protoner. Resultatet av denna himmelska alkemi, sade de, skulle bli en klump av solitt packade neutroner.

Zwicky och Baade framkastade t.o.m. tanken på en eventuell lokalisering av en sådan neutronstjärna. De förutsade, att en sådan stjärna skulle kunna finnas i centrum av de utvidgande gaserna från den ryktbare Krabbnubulosan, sätet för en supernova i Vintergatan, som observerades av kinesiska astronomer år 1054. Knappast någon av Zwicky's och Baade's kolleger tog detta på förslag på allvar, men några teoretiska fysiker följde verkligen upp den framkastade ide'n. En av dessa var en ung professor vid namn J. Robert Oppenheimer vid Californiens universitet i Berkeley, som studerade Einsteins ekvationer.

Under det senare 1930-talet på kvällen före 2:a världskrigets utbrott publicerade Oppenheimer två artiklar i "Physikal Review". Den ena, i samarbete med en student vid namn George Volkoff, argumenterade, att neutronstjärnor i själva verket skulle kunna existera. De skulle ha en diameter av ca 10 km (6 miles) och väga ca 10 milj ton per cm^3 . I den andra artikeln, harmlöst titulerad: "Om fortsatt tyngdkrafts-sammandragning", påstod Oppenheimer och en annan student vid namn Hartland Snyder, att om den döende stjärnan var tillräckligt massiv, stod ingenting i Einsteins teori i vägen för den definitiva slutliga sammantryckningen - bildandet av en sällsynthet.

År 1967 upptäckte en ung irländsk student vid namn Jocelyn Bell, som arbetade under radioastronomen Anthony Hewish vid Cambridge, en serie regelbundna rymd-signaler, som härrörde från rymden långt bortom solsystemet. Till en början undrade hon och Hewish, hurvida dessa signaler kunde komma från en utomjordisk civilisation, som försökte kommunicera med andra intelligenta varelser. Vetenskapsmännen kallade då denna första pipande källa- och tre nya, som upptäcktes därefter- LGMs (som står för "Little Green Men" = Små Gröna Män). Men efter upptäckten av ytterligare sådana företeelser, blev det snabbt uppenbart att signalerna - vilka var dubbade pulsarer - kom från någonting kanske nästan lika otroligt: de sedan länge antagna neutronstjärnorna. Då de snurrar snabbt runt och med accelererande partiklar i sina starka magnetfält, agerade neutronstjärnor uppenbarligen såsom himmelska fyrar, som avger radioaktiva strålar, som svepte över jorden under varje rotation. I själva verket upptäcktes snart en sådan stjärna, som blixtrade till 30 ggr i sekunden i själva Krabbnubulosans hjärta, precis såsom Zwicky och Baade hade förutsagt 34 år tidigare.

Detta var tillräckligt för att övertyga t.o.m. skeptiker att, om en tyngdkrafts-kollaps kunde frambringa föremål så tätt sammanpackade såsom neutronstjärnor, skulle det faktiskt kunna skapa svarta hål. Om man gick utöver Chandrasekhar's gräns, fastställde vetenskapsmän vid Caltech, Cambridge, M.I.T., Harvard, Princeton och annorstädes, att det skulle behövas en massa bara ca 3 ggr så stor som solens för att krossa t.o.m. hårt sammanpackade neutroner till förintelse och glömska. Det fanns ingen brist på "svarta hål-kandidater", astronomer har funnit oräkneliga svarta hål, några av dem s.k. superjättar, 40 eller 50 ggr så stora som solens massa.

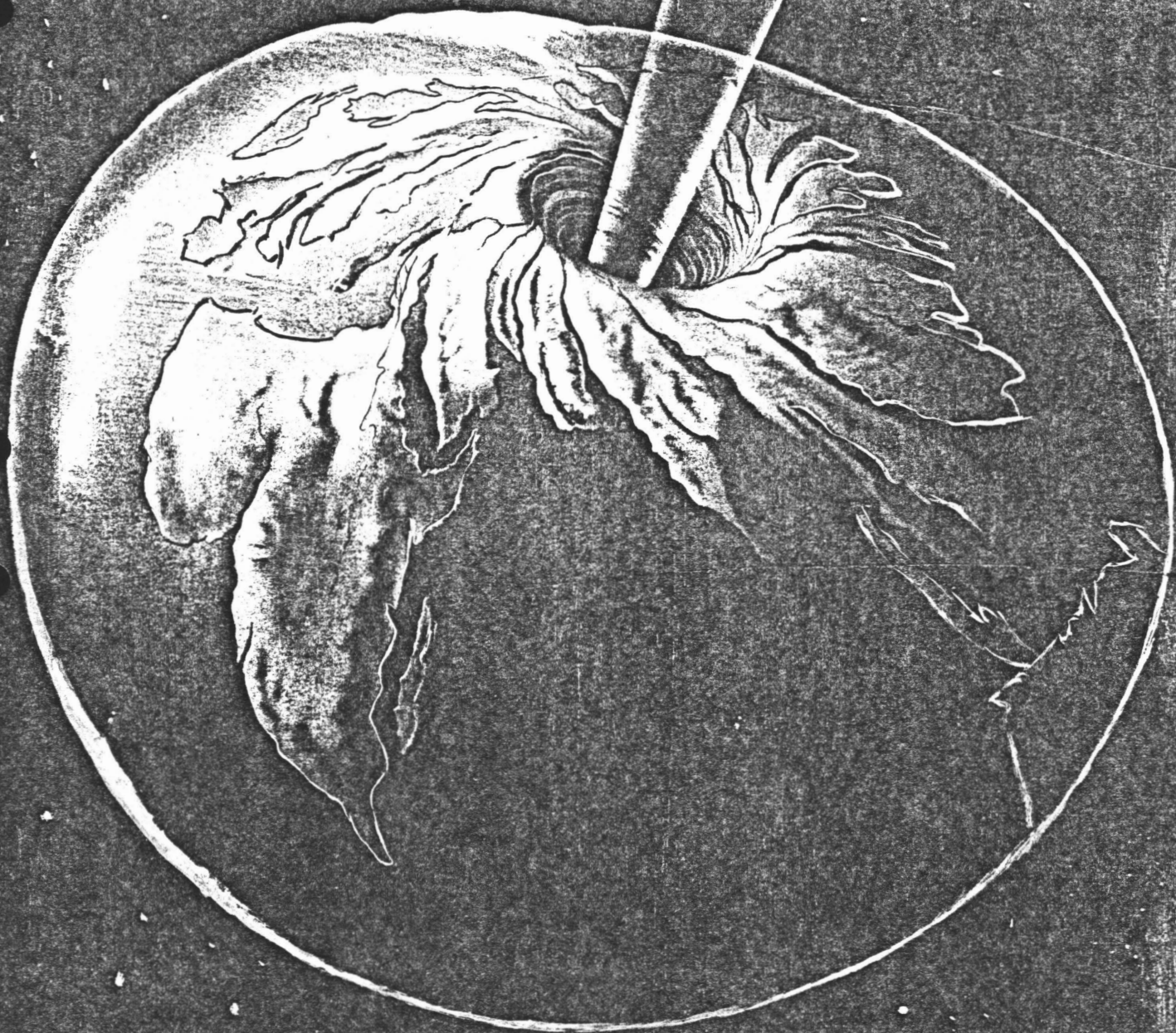
Men medan relativt i närheten liggande vita dvärgar utstrålar tillräckligt ljus, för att kunna fotograferas genom stora teleskop och neutronstjärnor skickar ut avslöjande signaler, är svarta hål till sin natur egendomliga, så att säga "föga meddelämma, tillknäppta säregenheter". Hur skulle de då någonsin kunna identifieras? Astronomer vågade antaga utmaningen.

Forts. nästa nummer.

Källa: Times

Översättare: Bengt-Olof Bratter

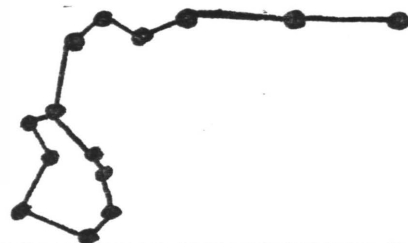
Var jordens undergång nära 1908? En av de hypoteser som har lagts fram för att förklara de fenomen som uppträdde i Sibirien är att ett "svart minihål"- svart därför att ljuset fångats i dess extrema gravitation- skulle ha genomborrat jorden. Hade det "svarta hålet" varit större, skulle det ha förtärt jorden.

ASTRONOMI

VATTUMANNEN
(Aquarius)

SOLSYSTEMET. forts.

Vårt eget solsystem, som ligger i Vintergatans utkant, består av från solen räknat: Merkurius, Venus, Jorden, Mars, Jupiter, Saturnus, Uranus, Neptunus, och Pluto. Planeterna beskriver en elliptisk, nära nog cirkelrund bana runt solen. Nedan några data om planeterna och solen:

	MASSA		MEDELAVST.		
	Jorden=1	Täthet	Fr. Solen	Banhastighet	
		Kg/m ³	Diam.km	Milj.km	Km/sek.
Solen	333,400	1,400	1,390,000		
Merkurius	0,05	5,400	4,840	58	48
Venus	0,8	5,100	12,200	108	35
Jorden	1,0	5,500	12,756	150	30
Mars	0,1	4,000	6,760	228	24
Jupiter	317,8	1,300	142,700	778	13
Saturnus	95,2	700	120,800	1,427	10
Uranus	14,5	1,600	47,600	2,869	7
Neptunus	17,2	2,200	44,400	4,498	5
Pluto	0,8 ?	???	6,000	5,900	5

Förutom ovan nämnda planeter, finns småplaneter (asteroiderna), som i huvudsak går i en bana mellan Mars och Jupiter. Några av de största är:

	DIAMETER i Km	ROTATIONPERIOD
Ceres	700	9 tim 5 min
Pallas	460	-----
Juno	220	7 tim 13 min
Vesta	380	5 tim 20 min
Hebe	220	7 tim 17 min
Iris	200	7 tim 7 min
Eros	14	5 tim 16 min
Ikarus	1,4	-----
Adonis	0,3	-----
Hermes	0,6	-----

oooooooooooo

HÄR ÄR FÖRSTA BILDEN PÅ EN KVINNA FRÅN YTTR E RYMDEN !

Med svensk ensamrätt kan "NU" presentera ett unikt bild-dokument - den första bilden på en varelse från en annan planet. En före detta lastbilschaufför, Eduard Meier, tog bilden på Semjase, den vackra kvinnan på bilden härintill, ombord på ett flygande tefat. Rymdexperter har granskat bilderna på kvinnan och tefatet. De kan vara äkta, säger de!

De kom flygande över bergen i hög hastighet. Det enda som hördes var ett surrande som av några bin eller getingar. Så gjorde de en sväng och landade. Jag kände mig som om jag satt på bio eller drömde. Trots att jag med egna ögon såg rymdskeppen dala ner, ville jag inte tro det! Jag tog mig samman, höjde kameran och började jobba.

Det hela verkar otroligt, men jag kan inte hitta någon logisk förklaring till det som faktiskt fastnade på filmen i min kamera. Så säger fotografen HELMUT WALD utanför München om sin upplevelse i denschweiziska byn Hinwil.

För Helmut Wald började det hela med en notis i en liten lokaltidning i Schweitz. Där kunde man läsa att flygande tefat varit synliga i den lilla bergsbyn, och att människolik-

nande varelser påstods ha kontaktat en man vid namn Eduard Meier. Wald skickades av sin tidning i München till Hinwil för att undersöka om det låg någonting i uppgifterna. Han packade sina saker i bilen och gav sig i väg. Eduard Meier hade lovat att han skulle få bo hos honom och hans grekiska hustru Kallipe. Efter tre dagar i den lilla bergsbyn, fredagen den 18 juni i år, sa Meier att det nu var dags att åka ut - varelserna hade kontaktat honom och väntades landa i en dal några kilometer bort.

Helmut Wald: -På kvällen åkte vi ut till ängen utanför byn. Jag fick gå ur bilen i en sluttning ungefär en kilometer från landningsplatsen. Därifrån kunde jag sedan se och höra hur några "flygande tefat" kom surrande ur molnen. Det största skeppet var enligt min uppskattning 20 meter i diameter och de små 6-8 meter. Som fotograf är jag ju van vid att bedöma avstånd och därför har jag lätt för att uppskatta storlekar och mått på saker. Det här var det mest fantastiska jag upplevt under mina mer än 20 år i yrket!

forts.

— Jag heter Semjase och kommer från en planet i stjärngruppen Plejaderna i Oxens tecken, berättade den vackra kvinnan i tefatet för Eduard Meier. På Semjases hemplanet är människorna före jorden i utvecklingen med 13 000 år!

Den här bilden på ett flygande tefat är tagen med teleobjektiv på 1000 meters avstånd. Närmare fick inte fotografen komma. Fotografen uppskattar att tefatet var ungefär 20 meter i diameter. Det fanns också mindre rymdskepp på 6-8 meter. Även Nasa-experten tilläts ta bilder på skeppen från rymden!

När jag reste till Hinwil trodde jag att det var en bluff, säger Helmut Wald, fotograf för den tyska tidningen Quick. Men jag kan inte bortförklara det som fastnade på min egen film! Det enda som hördes när skeppen kom över bergskammen var ett surrande, som av en bisvärm.

Då hade Meier redan berättat för Helmut Wald allt som han hittills varit med om. En dag hade Meier känt det som om något drog honom till den lilla dalen. När han kom dit, fick han se ett flygande tefat närma sig. Det gjorde en snäv sväng och landade helt nära honom. Ur rymdfarkosten steg en blond ung kvinna som tilltalade honom på hans eget språk. Hennes namn var SEMJASE och hon sa sig komma från planeten ERRA i stjärngruppen PLEJADERNA i OXENS tecken. Avståndet därifrån till jorden är ungefär 500 ljusår eller 5050 BILJONER kilometer!.

Hur kan en varelse av kött och blod någonsin förflytta sig över så stora avstånd? Hur kan deras livstid räcka till för en sådan resa? Meier hade ett svar också på den frågan. — Semjase har berättat för mig att tiden står stilla inne i skeppet under färden. Människorna på hennes hemplanet Erra är före oss i utvecklingen med 13 000 år — de kan kontrollera både tid och rum och manipulera med dem så att de får fram en "nolltid". Dessutom blir man betydligt äldre på planeten — omkring 1 000 år gammal! Det mästa av detta finns ju att låsa i en vanlig science-fictionroman, men Eduard Meier har mycket klara bevis för sina upplevelser. Han har i sin ägo hundratals färgfotografier och en smalfilm på en timme, som han har tagit själv. Bilderna är klara och tydliga. De visar tefatsliknande farkoster vid starter och landningar och olika manövrer, som besättningen skall ha utfört på Meiers önskemål. Han har också själv fått provåka ett av skeppen tillsammans med den vackra Semjase! Vid ett tillfälle fanns några NASA - experter (NASA = USA:s rymdflygstyrelse) på plats för att ta bilder. De har sedan rest hem för att undersöka dem. Fotografen Helmut Wald, som senare träffade dem, säger att de är helt och fullt övertygade om att det måste vara människor från en annan planet, som har försökt komma i kontakt med denne schweitzare

forts.

Eduard Meier säger att han utsetts till rymdvarelsernas kontaktman och att han flera gånger varit ombord på deras flygande tefat. Tefatskvinnan Semjase har berättat för honom att man på hennes planet kan bli 1000 år gammal!

som är förtidspensionerad lastbilschaufför och trebarnsfar.

Eduard Meier hävdar att han står i ständig kontakt med människorna från Erra och att han är utvald för att ta emot budskap till oss på jorden. Meiers första möte med kvinnan från den avlägsna planeten ägde rum en tidig eftermiddag den 28 januari 1975 på skogsängen bakom byn Hinwil. - Jag kunde tydligt se den gondolliknande påbyggnaden på skeppet. Det landade mjukt och ljudlöst på ängen bakom mig. Redan under landningen hade jag tagit så många bilder jag hann och nu sprang jag närmare för att få bättre bilder. Men en ohygglig kraft höll mig tillbaka. Plötsligt såg jag hur en mänsklig varelse kom fram bakom farkosten. Hon bar en grå dress som liknade den som vi har sett på de amerikanska astronauterna. När hon kom närmare, såg jag att det måste vara en kvinna. Hon hade långt ljust hår, mycket fina drag och ett blåaktigt skimmer över huden. Mest iögonenfallande var de långa örsnibbarna som räckte långt ner på kinderna. Hon grep tag i armen och tilltalade mig på perfekt tyska, om än med en sällsam brytning: - Du är en orädd och ärlig människa. Vi har iakttagit dig i flera år. Lyssna på vad jag har att säga dig och skriv ner det så att du kan lämna det åt offentligheten!

På detta första möte följde minst ett dussin andra under den närmaste tiden. Oftast stod några medlemmar av skeppets besättning i bakgrunden och höll ett vakande öga över mötena. Meier lärde också känna flera andra rymdfarare från planeten Erra. Sedan den första upplevelsen har han hunnit skriva ner mer än 1000 handskrivna sidor av budskap till jordbefolkningen. Dessa dokument tänker han så småningom publicera. Han säger också att han har fått följa med och provflyga rymdskeppet flera gånger och att besättningen vid ett tillfälle helade ett brutet revben på honom med en speciell apparat. Han har fått en samling stenar från planeten - dessa har han skickat vidare till MAX PLANCK-institutet för undersökning. Forskarna har ännu inte kunnat identifiera de främmande stenarna. Eduard Meier säger: Semjase är ofta nere på jorden och hälsar på. Hon blandar sig obemärkt med oss människor, eftersom hon doljer sina långa örsnibbar under ett huckle. Kanske har du någon gång mött henne utan att veta det!

forts.

Fotografen Helmut Wald, vars bilder vi har fått låna, är ännu inte säker på vad det är han har sett: - Det hela är så fantastiskt att jag inte vet vad jag skall tro. Men otänkbart är det inte. Flygande tefat har människor talat om i många år, och detta att kunna kontrollera tid och rum så att man kan få fram en "nolltid" har ju vissa paralleller i Einsteins relativitetsteori. När jag reste ner till Hinwil för att ta bilderna, trodde jag att det hela skulle visa sig vara en bluff. Men jag kan inte bortförklara det som fastnade på min egen film!

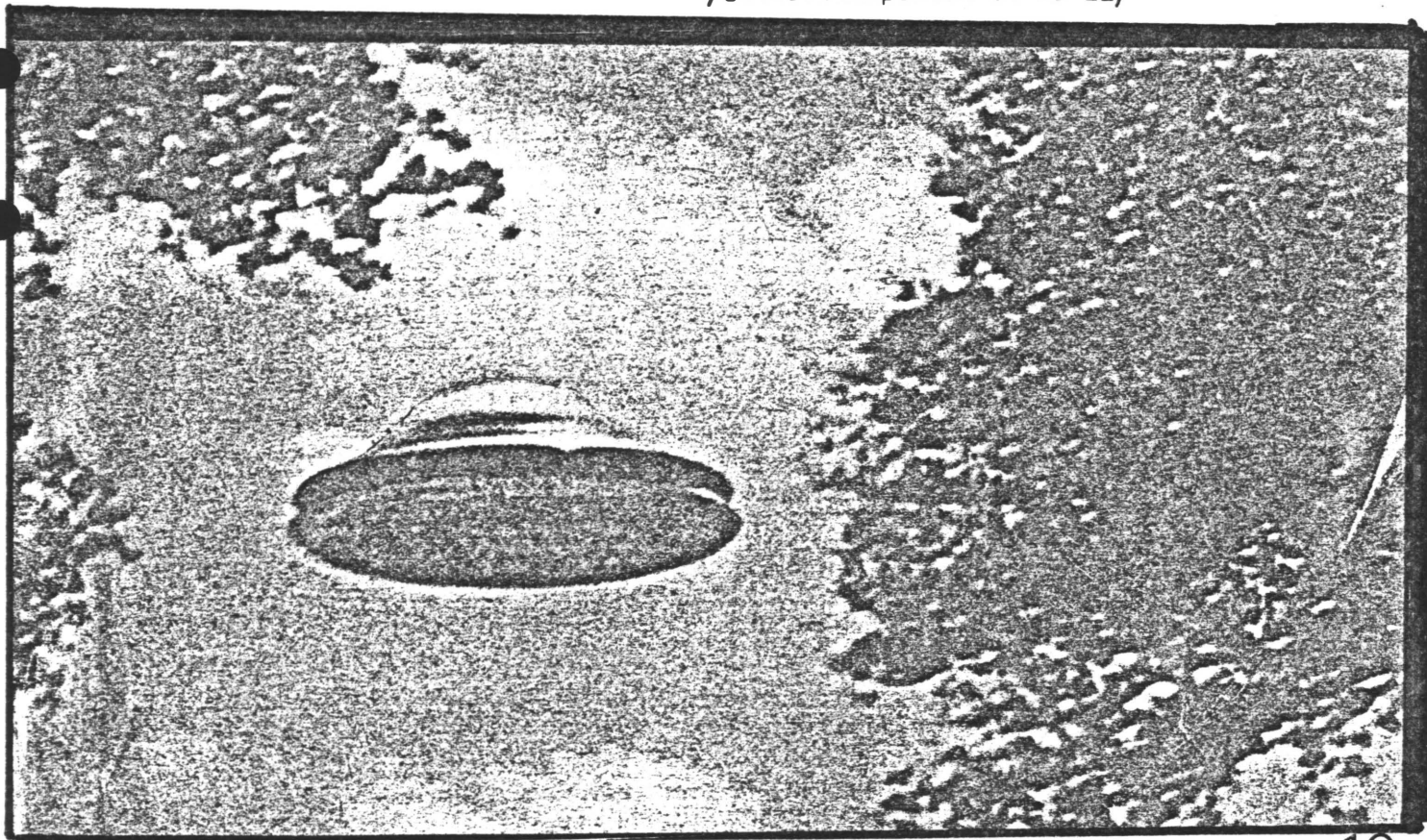
oooooooo000oooooooo

OBSERVATIONER I SVERIGE.

- Tefatet strök rätt över våra huvuden. Bilen stannade och bränslemätaren ställde sig på noll. Den senaste rapporten om Ufo, oidentifierade flygande föremål, kommer från Jämtland.

Två bröder, Anders och Tommy Karlsson från Frösön, samt deras kusin Rikard Johansson från Hotagen var på väg från Valsjöbyn till Frösön i bil. I Lillholmsjön såg pojkarna plötsligt ett klot, upplyst till tre fjärdedelar av ett starkt knallgult sken. - Den sista fjärdedelen var helt svart och runt klotet fanns en smal skiva, berättar Anders Karlsson. Föremålet flög på rätt långt avstånd från bilen och vi tänkte inte närmare på det. Av och till såg vi skenet fram till Offerdalsberg. Där accelerade föremålet och passerade över vägen. - Just när föremålet passerade över taket på bilen så stannade bilen och bensinmätarens nål drogs i botten som av en magnet. Sedan klotet passerat ändrade det färg till orange. Det såg ut att vara två meter i diameter. Inget ljud hördes, säger pojkarna, och när "tefatet" passerat startade bilen igen efter 15 sekunder.

/Östersundsposten 80 01 21/

”11 000 år gamla kartor”

Ändå har det blivit mycket enklare och lättare nuförtiden. Förr i världen måste den som vågade uttala en ny och aldrig tidigare uttalad tanke räkna med förakt och förföljelse från kuria och kolleger. Nu måste det naturligtvis ha lättat på den punkten, tror man. Nu finns det ju inte längre några bannbullor, och inga kättarbål antänds nuförtiden. Men sanningen är att vår tids metoder visserligen är mindre dramatiska, men ändå nästan lika goda hinder för framåtskridandet som de gamla. Det hela sker lite tystare och elegantare bara. Med hjälp av vad amerikanarna kallar 'killer phrases' trycker man ner och fryser in hypoteser och alltför djärva tankar. Det finns många olika möjligheter att välja på:

Det där strider mot reglerna! (Alltid använtbart!)

Det är alltför oklassiskt! (Imponerande pålitligt.)

Det där är alldeles för radikalt! (Ojämförligt avskräckande verkan !)

Det där går inte universiteten med på ! (Mycket övertygande!)

Det där har andra försökt med tidigare! (Säkert! Men med framgång?)

Vi kan inte se någon mening i det där! (Just därför!)

Det där har fortfarande inte bevisats! (Quod erat demonstrandum!)

Det förbjuder religionen! (Vad skall man svara på sånt?)

"Det sunda förnuftet säger ju", utropade för femhundra år sedan en vetenskapsman i en rättsal, "att jorden inte kan vara ett klot, för då skulle människorna på undersidan ramla rätt ut i tomheten!" "Bibeln säger ingenstans", sade en annan, "att jorden skulle röra sig kring solen. Följaktligen är varje påstående om den saken ett djävulens verk!"

Det förefaller som om inskränktheten alltid skulle stå som ett alldeles speciellt hinder i vägen för nya tankevärldars födelse. Men i varje fall nu, på 2000-talets tröskel, borde ju det forskande intellektet vara redo för fantastiska realiteter. Det borde vara ivrigt att få revidera alla de lagar och insikter som i århundraden har betraktats som tabu, men som genom nya upptäckter och insikter plötsligt har dragits i tvivelsmål. Även om så ett helt nobelgarde försöker hejda denna nya tankeström, så måste vi dock i sanningens namn och realismens tecken erövra en ny värld, alla olärackiga till trots. Ännu så sent som för tjugo år sedan begick de som vetenskapliga kretsar pratade om konstgjorda satelliter ett slags vetenskapligt självmord. Men idag kretsar konstgjorda himlakroppar, just satelliter, kring solen, har fotograferat Mars, företagit mjuklandningar på månen och landat på Venus, och har tagit fotografier av främmande planetlandskap och per radio sänt dem vidare till jorden. När de första fotografierna av det slaget våren 1965 sändes till jorden, skedde detta med en styrka på 0,000 000 000 000 000 01 Watt, en strömstyrka så svag att tanken svindlar inför det otroliga.

Men: INGENTING är längre otroligt. Ordet "omöjligt" borde vara omöjligt att godta för en modern forskare. Den som inte ställer upp i dag blir i morgon utslagen av kalla fakta. Låt oss alltså ståndaktigt hålla fast vid vår hypotes om att astronauter från främmande planeter för ett okänt antal årtusenden sedan besökte jorden. Vi vet och inser att våra primitiva förfäder måste ha stått helt frågande inför astronauternas överlägsna teknik.

/ Fortsättning i nästa nummer/

NU SKA RYSKA VETENSKAPS- MÄN BEVISA ATT SNÖMANNEN FINNS !

NU HAR RYSKA FORSKARE BESLUTAT SIG FÖR ATT BEVISA ATT "DEN FÖRSKRÄCKLIGE SNÖ-MANNEN" LEVER I ÖSTRA SIBIRIEN! DET ÄR BARA NÅGRA VECKOR SEDAN HAN SÅGS I JAKUTBERGEN OCH NU RUSTAR MAN EN EXPEDITION FÖR ATT GE SIG UT OCH FÅ SVAR PÅ EN AV DE STORA GÅTORNA.

***Den 20 oktober 1967 filmade amerikanen Roger Patterson(en före detta rodeocowboy) med en 16 mm kamera en drygt två meter lång apliknande varelse vid Bluff Creek i de otillgängliga, ödsliga Kaskadbergen i norra Californien på ett avstånd av omkring 30 meter. Filmstumpen är på 8 meter och i färg.

Filmen väckte enorm uppmärksamhet, även i vetenskapliga kretsar. Det är den enda film som någonsin tagits av Bigfoot, eller, som denna ludna varelse kallas på indianska, Sasquatch. Det är en kusin till den lika gåtfulla Yetin, eller den "avskyvärde snömannen", som anses hålla till i Himalayas bergsmassiv i Nepal och i Jakutbergen i östra Sibirien.

Roger Patterson befann sig tillsammans med en kamrat, Bob Gimlin, i Kaskadbergen enbart för att jaga Bigfoot. De red, och var utrustade med gevär. När de nalkades en skogsglänta nära Bluff Creek stegrade sig hästarna och de båda männen kände själva en stickande, frän lukt. Plötsligt fick de se den apliknande varelsen. De uppskattade dess längd till 220 centimeter och vikten till 175 kilo. Medan Gimlin höll de oroliga hästarna slet Patterson till sig kameran och började springa mot varelsen samtidigt som han filmade.

De första bildsekvenserna är suddiga och ryckiga. Men de sista tre meterna av filmen visar tydligt en kraftig, hårbeklädd varelse. pälsen är rödbrun, ansiktet hårlöst och mörkt. Handflatorna och fotsulorna saknar också hår. Filmen har visats för experter i både USA, Canada och England. Varje filmruta har minut-iöst fingranskats vid berömda vetenskapliga institutioner. Meningarna om vad man ser är givetvis delade. De flesta har dragit slutsatsen, att det rör sig om ett falsifikat. Gången påminner om en människas, den överdrivna armföringen liknar en människa som spelar "apa". Den övre delen verkar, enligt expertisen på något sätt stum och komstgjort. En forskare som såg filmen sa rent ut: - Det verkar som om pälsen hyrts i en filmatelje' i Hollywood, även om man inte ser blixtlåset!

Men Hollywood kontrade:

- Om det är en bluff, är det en påkostad filminspelning. En amatörfilmare skulle inte kunna spela in filmen så övertygande. Alltför många detaljer pekar på att filmen är äkta!

Som alltid när det gäller egendomliga företeelser finns det även seriösa forskare som tror att Roger Patterson, nu död, verkligen fångade något märkligt med sin kamera 1967. En okänd "felande länk" mellan apa och människa!

Kanske en kvarlevande urtidsmänniska. Man tycker helt enkelt att den insamlade bevisbördan för en sådan varelses existens väger allt för tungt för att nonchaleras. Dessa forskare tycker också att varelsens rörelser på Pattersons film är så unika, att de inte kan vara konstruerade. Och framför allt tycker de att varelsens fotspår både ur antropologisk och paleontologisk synvinkel håller! Patterson och Gimlin återvände nämligen dagen efter till platsen för filmningen och gjorde gipsavgjutningar av fotspåren.

I snart 100 år har man sett snömannen på skilda håll i världen. Den här bilden togs i USA 1967. Då varelsen har stora bröst antog fotografen- Roger Patterson- att han lyckats fånga en kvinnlig "Bigfoot" med sin kamera.

Man hänvisar också till de 1 089 fotspår som 1969 påträffades utanför Bossburgh i staten Washington längst upp i USA:s nordvästra hörn vid Stilla havet. Spåren är dubbelt så stora som en människas, djupa och särartade. Det skulle ha krävts en stor arbetsstyrka, upp emot tre veckors tid och en tung maskinell utrustning för att kunna förfalska dessa av en slump upptäckta spår!

Bigfoot håller till i norra Californien, Oregon, staten Washington, British Columbia (Canada) och andra delar av Canada. Mer än tusen olika iakttagelser har gjorts, mest spår. Varelsen själv har setts av några dussin människor. Några rapporter talar om en längd av tre meter och en vikt på upp emot 500 kilo. Det finns hundratals gipsavgjutningar av fotspåren. Men några skelettdelar eller krainer har aldrig påträffats.

De indianska legenderna om Sasquatch går flera hundra år tillbaka i tiden. Första gången Bigfoot omnämndes i amerikansk press var 1882. Men först 1958 började man vetenskapligt söka efter varelsen. Otaliga expeditioner har sedan dess försökt att lösa gåtan. En av dem var ytterst påkostad och leddes av den amerikanska oljemagnaten Thomas Slick tillsammans med framstående vetenskapsmän. Men precis som när det gäller monstren i Loch Ness har man kört fast.

Bigfoots kusin i Himalaya den avskyvärde snömannen, som han kallas av de infödda i Nepal är betydligt mer känd. Men också mer oåtkomlig. Snömannen håller till på 2 800 till 5 000 meters höjd i världens högsta bergsmassiv. Det är mest alpinister som svarar för iakttagelserna. Det finns ett 20-tal böcker om denna gåtfulla varelse. Första gången snömannen omnämns är i den engelske översten Lawrence Waddells bok "Among the Himalayas" som kom ut 1898. Snömannen jagades redan av den första Mount Everest expeditionen 1921. Och sedan har varje expedition i Himalaya försökt avslöja fenomenet.

Den brittiske bergsbestigaren Eric Shipton lyckades 1951, i snön på berget Menlung-tse, ta de första bilderna av snömannens fotspår. Bilderna väckte sensation i hela världen. Shipton hade placerat en isyxan vid sidan om fotspåren som jämförelse. De var stora, djupa och skräckinjagande!

Spåren visade tydligt att det rörde sig om en tvåbent varelse. Teorierna om att snömannen var tibetansk blåbjörn ansågs därmed krossade. Men tvivlarna trodde ändå inte att det rörde sig om ett för vetenskapen okänt apliknande djur. Man gissade en langurapa och trodde att fotspåren i solskenet deformerats och blivit större än vad de i själva verket var när de avsattes. Men det finns ögonvittnen också! Häromåret förklarade till exempel den ansedde brittiske alpinisten Don Whillians att han på väg upp mot Annapurnas topp såg snömannen på 3 600 meters höjd en människansnatt när han inte kunde sova: Varelsen gick upprätt och liknade en jättelik gorilla eller schimpans. Jag såg honom i en halvtimme och studerade honom genom kikare. Jag led inte av höjd-hallucinationer. Det var en människoliknande varelse. Fast mycket större.

År 1960 startade Edmund Hillary en expedition till Himalaya för att lösa mysteriet med snömannen. Man upptäckte färskare spår i snön men såg aldrig någon okänd tvåfoting. I stället beslöt sig Edmund att satsa på en 240-årig yeti-skalp i buddistklostret i Khumjung. Genom att förbinda sig att anlägga en skola för 200 elever fick Hillary låna den heliga skalpen och reste till Paris, London och Chicago med den. Där snabbundersöktes den av expertis och resultatet blev ytterst nedslående. "Skalpen" var sydd av getskinn!

Men detta misslyckande betydde ingalunda dödsstöten för snömannen. Nya spår upptäcks alltjämnt, nya böcker skrivs och ny teorier läggs fram. Himalaya rymmer (påvisar den lilla skara som fortfarande tror på snömannen) vidsträckta områden dit ännu ingen människa trängt in. Den zoologiska forskningen i denna väldiga bergskedja befinner sig ännu bara i begynnelsen. Överraskningarnas tid är inte förbi, det visar forskarna genom att ständigt upptäcka nya djur på vår jord. I dag är det främst ryska forskare som leder jakten på snömannen, bland dem professor Alexander Pronin, som själv under åtta minuter iakttog en luden, människoliknande bjässe i Pamir 1958. Vetenskapliga ryska tidskrifter har under senare år haft många beskrivningar av snömän och förklarat att det med bestämdhet rör sig om kvarlevorna av människoliknande urtidsvarelser.

Men än så länge lever både Bigfoot och den förskräcklige snömannen i dunklet mellan myt och verklighet. Avgörande bevis för deras existens saknas. Tolkningarna är många. De mystiska varelserna fortsätter att gäcka och förbrylla både vanliga människor och lärda vetenskapsmän.

/Hämtat ur tidningen NU aug.1976/

Sir Edmund Hillary från Nya Zeeland, som 1953 besegrade Mount Everest tillsammans med nepalesen Tenzing Norgay, fick låna skalpen från en död snöman. När den visade sig vara sydd av getskinn sällade Hillary, som tidigare var "troende" till dem som tvivlar på den förskräcklige snömannen.

Något foto finns inte på Himalayas snöman. Men det finns skalper, några över 200 år gamla, i olika kloster i Nepal. Och en mumifierad hand som forskare röntgenfotograferat. De är ense om att handen tillhört en varelse, som står närmare gorillan än något annat nu levande och av vetenskapen känt djur!

UFOS ÖVER SVERIGE 77.

HAMMARSTRAND 1/1 1977

Fru Thyra Ljung, var strax efter det nya året börjat, ute för att rasta sin hund mittför Kullsta Skola. När hon gått in med hunden och åter kommit ut såg hon ett klot^{stort} som en måne, som sakta och ljudlöst gled iväg västerut mot Vättaberget. Det avgav ett starkt sken och skymdes ibland av moln.
/ Länstidningen Östersund 4/1 1977/

BORLÄNGE 6/1 1977.

Den 6/1 1977 kl. 14.20 bilade Juan Manzanares (fältrapportör inom URD) och hans fru mot Sunnansjö. När de kom till Finnsviken innan man svänger till Sunnansjö såg hans fru ett stort föremål i luften. Efter korsningen stannade de bilen och de hade inte förlorat föremålet ur sikte. Dess relativa storlek var som en hand på utsträckt arm och det var cigarrformat och flög upprätt, med övre delen lutande mot söder. Det var vitt till färgen och reflekterade solljus. Dess storlek minskade alltefter som det avlägsnade sig. Hastigheten uppskattades till 400-500 km/h och höjden 500-1000 meter. Temperaturen i luften var 0° C, molnfritt och sikt mer än 10 km. Observationen varade 7 min och Manzanares uppskattar dess storlek till 100 meter långt och 15-20 meter tjockt. Vid samma tidpunkt gjorde fru Anita Zäther en liknande iakttagelse vid Uvberget norr om Sunnansjö.

/Borlänge Tidning 10/1 1977 /

/Fältundersökning URD=UFO Rapport Data/

KRAMFORS 6/1 1977

Vid niotiden på morgonen upptäckte Tomas Andersson ett föremål som rörde sig i riktning österut över himlen. Han var och fiskade på Gåsnässjön i Nordingrå då han fick se ett föremål som lämnade ett lysande streck efter sig på himlen. Själva föremålet som saknade vingar skiftade i färg från svart till klart lysande. Innan det nådde horisonten skedde en påtaglig fartökning. Även Algut Lundvall på Gumåsvägen gjorde en liknande iakttagelse.

/Nya Norrland 8/1 1977/

KRAMFORS 6/1 1977

Rudolf och Tulla Engvik på Hällgumsgatan 47 gjorde iakttagelse över Latberget strax före 14.00. Det liknade de avbildningar de sade sig sett av flygande tefat och var starkt guldfärgat. Det rörde sig knykigt både vertikalt och horisontellt.

/ Nya Norrland 7/1 1977/

SVANSTEIN 6/1 1977

Vid 18-tiden såg Sture Björnfot tillsammans med sex kamrater ett lysande klot över Pullengiberget. Klotet förflyttade sig sakta och försvann bakom berget efter en halvtimme.

/Norrländska Socialdemokraten/

/7/1 1977/

BORLÄNGE 6/1 1977

Bojan och Esbjörn Danielsson promenerade vid kyrkogården i Stora Tuna när de fick se ett annat par som stod och tittade och pekade. De såg då en lysande stav på himlen åt väster och det kan ha varit samma föremål som sågs i Ludvikatrakten.

/ Ludvika Tidning 11/1 1977/

“TEFATEN I PRESSEN” 1947 – 1951

10 Mars 1950: Denver Post.
ÄR DIMMICKS TEFAT BARA DIMMA?

Los Angeles, 10 mars. (AP). Ray Dimmick, som gör affärer med dynamit, slog till reträtt i dag. Han säger nu att historien om de flygande tefaten berättats honom av två affärskoleger. Allt vad Dimmick verkligen såg var efter denna nya version en 1,8 meter lång metallbit, 2 dm bred och 2 cm tjock. Dr Vallarta som är Mexikos främste kärnfysiker, förklarar att de tefat som skulle setts endast var ballonger från amerikanska väderlekstjänstens observationsplatser utmed gränsen.

10 Mars 1950: Denver Post.
STRUNTSNACK, SÄGER SKIVSKÅDARE.

Lewis Hayden, som är verksam inom luftfarten, anser att han sett det flygande tefatet. "Efter vad jag kan förstå flög det mycket högt, glänste som aluminium och försvann med en fart ur synhåll som inget modernt flygplan kan uppnå".

10 Mars 1950: Denver Post.
TEFATSRAPPORTER VÄCKER PANIK.

En tvåspaltig artikel om det störtade "tefatet" som observerats av Ray L. Dimmick i Mexiko, varvid dess dvärgpilot skulle ha dödats, återges i tidningen. Samtidigt berättas om föreläsningen vid Denvers universitet (återgivet ur "Denver Post"). Föreläsaren skulle ha sagt att han visste att tre "tefat" hade störtat.

10 Mars 1950: Los Angeles Times.
KOMPOSITÖR SÄKER PÅ ATT HAN SETT "TEFAT" I SKYN.

Kompositören och amatörastronomen Eddie Coffman har berättat för polisen att han sett äkta flygande tefat på omkring 400 fots höjd över San Fernando-dalen. Tefatet var omkring 15 meter i diameter och iaktogs genom ett teleskop med 20 gångers förstoring.

Mars 1950: True Magazine nr 154.
HUR VETENSKAPSMÄNNEN FANN ETT FLYGANDE TEFAT.

Av kommendörkapten R.B. McLaughlin.

Författaren deltog i försöken med fjärrstyrda projektiler vid White Sands försöksstation i New Mexiko. Hans artikel är i huvudsak en detaljerad skildring av ett "tefat" som han ansåg sig ha sett på en höjd av 4,000 meter och med en hastighet av 580 km i timmen. Han skriver att han är övertygad om att det var frågan om rymdskepp från en annan planet.

12 Mars, 1950: Los Angeles Times.
CHILENSKA FLOTTAN RAPPORTERAR 2 CM:S FLYGANDE TEFAT.

Santiago 11 mars. (UP). Chilenska flottans meteorologiska observatorium i Puntas Arenas har iaktagit en klotformad himlakropp, omkring 2 cm i diameter och synlig för blotta ögat. Den passerade över himlen i öst-västlig riktning.

-----00000ooo00000-----